

som havde Skrivetøjet ved sine Lænder, bragte Svar tilbage og sagde: Jeg har gjort, som du bød mig. — Pastor Russell var trofast i den store Gerning at nedskrive og offentliggøre Sandheden og indprente den nærværende Sandheds »Tav« i de aandsavledes Sind. I Oktober 1916 døde han, og han har utvivlsomt nu paa den anden Side Forhænget aflagt sin Beretning for Kristus, om at han har udført den Gerning, han fik Lov at gøre.

EZEKIEL 10.

GLØDERNE STRØS UD OVER STADEN.

10, 1. Og jeg saa, og se, paa den Hvælving, som var over Kerubernes Hoved, var der som en Safirsten, af Skikkelse at se til som en Trone; han saas over dem. — Versene 1. 8—11. 12. 14—22 er forklaret i Kap. 1. Den fornyede Fremførelse af Symbolerne paa Guds Visdom, Retfærdighed, Kærlighed og Magt, af Vingerne (Guds Ord), af Hjulene og det underfulde Lys, tjener til at meddele os Forvisningen om, at vor Fader handler viist, retfærdigt og kærligt, til Bedste for Skabningen, i Overensstemmelse med sit Ord og sin Plan, naar han lader Anarkiets Ødelæggelse komme over Kristenheden. — T. 128.

10, 2. Og han sagde til den Mand, som var iført Linklæderne: Gaa ind imellem Hjulene, hen under Keruberne, og fyld dine Næver med Gløder af dem, som er mellem Keruberne, og strø dem ud over Staden! Og han gik derind for mine Øjne. — Ezekiel, der er et Forbillede paa Pastor Russell, ser sig selv handle paa den Maade, som her er beskrevet. Han skulde gaa ind imellem Hjulene, udføre sin Gerning i Overensstemmelse med Guds Plan, handle saaledes som »Keruben« (eng. Overs.), den guddommelige Retfærdighed, foreskrev ham. Gløderne symboliserer de Ildprøver, den store Trængsel, som Kristenheden er ved at blive underkastet, og desuden Profetierne om disse Begivenheder. (Aab. 8, 5.) Disse Trængsler, som Gud tillader, vinder Bifald hos hans Visdom, Retfærdighed, Kærlighed og Magt, fordi de er nødvendige, set ud fra ethvert Synspunkt. De betegner den overbærende Guds uundgaaelige Gengældelse. Pastor Russell skulde udføre sin Gerning af al sin Kraft, — »fylde sine Næver« — han skulde give sig fuldstændig hen til sin Gerning. Over hele Verden blev Budskabet om den forestaaende Trængsel udspreddt. — IV, 57.

10, 3. Og Keruberne stod ved Husets højre Side, da Manden gik ind, og Skyen fyldte den indre Forgaard. — Keruberne stod ved den nominelle Tempelklasse for at anstille Undersøgelser over Kristenhedens Forsyndelser og hjemsoge den derfor. Huset var paa deres venstre Side, den Side, der betegner Unaade, Ugunst. Naar der ingen Præster var i det Hellige, var det fyldt med en Sky. I 1 Kong. 8, 10 og

2 Krøn. 5, 11—14 hedder det, at en Sky fyldte det Hellige, saa Præsterne ikke kunde tjene derinde. Naar en Sky fyldte Forgaarden, kunde ingen se at tjene deri. Dette betegner, at de, der tidligere havde tjent i de retfærdiggjortes Forgaardstilstand — Præsterne og andre af Kirkens Mænd — ikke længere fik Lov at gøre det, efter at Høsten var begyndt, og medens Pastor Russell udsendte Budskabet om Kristenhedens nær forestaaende Fald. Embedet som Husholder gik fra Præsterne over til Pastor Russell i 1878. I Vers 4 forklares der, at Skyen ogsaa betegner Jehovas Nærværelse for at straffe Ondskaben. — II, 142.

10, 4. Og Herrens Herlighed hævede sig op fra Keruberne hen til Husets Dørtærskel, og Huset fyldtes af Skyen, og Forgaarden blev fuld af Herrens Herligheds Glans. — Pastor Russell saa i denne Tidsalderens Afslutning klarere end nogen anden Guds herlige Evangelium om Genløsningen for alle (Forgaarden og Alteret).

10, 5. Og Lyden af Kerubernes Vinger hørtes ind til den ydre Forgaard som den almægtige Guds Røst, naar han taler. — Her tænkes der paa Udbredelsen af Guds Ord ved Pastor Russells Forkyndelse af den nærværende Sandhed. Den indre Forgaard fremstiller Troens og Retfærdiggørelsens Tilstand, den ydre Forgaard deres Tilstand, som ikke fuldt ud tror paa og heller ikke direkte tjener Gud. Pastor Russells Forkyndelse blev hørt af alle Klasser af troende og vantro; det var Jehovas Stemme, den, der er mægtig til at frelse, som lød ud over hele Verden.

10, 6. Og det skete, da han bød Manden, som var iført Linklæderne, sigende: Tag Ild af den, som er mellem Hjulene, mellem Keruberne! — da gik han ind og stillede sig ved Siden af Hjulet. — I Guds Tidsalderplan skulde Pastor Russell klart faa tilkendegivet den nær forestaaende store Trængsel.

10, 7. Og den ene Kerub udtrak sin Haand fra Keruberne hen til Ilden, som var mellem Keruberne, og tog af den og lagde i hans Næver, som var iført Linklæderne; og han tog den og gik ud. — Retfærdigheden gav Pastor Russell Kundskab om de kommende Trængsler, for at han skulde gaa ud og forkynde dem for Kristenheden.

10, 8. Og der saas paa Keruberne noget, som lignede en Menneskehaand, under deres Vinger. — Det Vidnesbyrd, som her beskrives, aflægges af menneskelige Væsener under Ledelse og Beskyttelse af Guds Ord.

10, 9—11. Og jeg saa, og se, der var fire Hjul ved Siden af Keruberne, eet Hjul ved hver Kerub, og Hjuilenes Udseende var som Krysolit at se til, og hvad deres Udseende an-

gaar, saa havde alle fire een Skikkelse, som om det ene Hjul var midt i det andet Hjul. Naar de gik, gik de mod deres fire Sider; de vendte sig ikke, naar de gik, men til det Sted, hvorhen Hovedet vendte, gik de efter det; de vendte sig ikke, naar de gik. — Se Forklaringen i Kap. 1. Det mest fremtrædende af Hovedets Ansigt var det menneskelige, der betegner guddommelig Kærlighed. Dette er Guds Hovedegenskab, som leder Udfoldelsen af de andre.

10, 12. Og hele deres Legeme og deres Rygge og deres Hænder og deres Vinger og Hjulene var fulde af Øjne trindt omkring, alle deres fire Hjul. — Hvert enkelt Træk af Guds Karakter saavel som ethvert Udslag af Guds Egenskaber i Handling er fulde af hans Visdom; denne gennemtrænger ogsaa de menneskelige Væseners Handlinger, gennem hvem Gud virker.

10, 13. Hjulene blev for mine Øren kaldt Hvirvel (eng. Overs. »Hjul«). — Paa en særlig Maade har Gud henledt vor Opmærksomhed paa Hjulene, Guds Verdensplan; Pastor Russell henviste altid Bibelforskere til den store Plan.

10, 14—22. Og fire Aasyn havde enhver; den førstes Aasyn var Kerubens Aasyn, og den andens Aasyn et Menneskes Aasyn, og den tredjes en Løves Aasyn, og den fjerdes en Ørns Aasyn. Og Keruberne hævede sig; det var de levende Væsener, jeg havde set ved Floden Kebar. Og naar Keruberne gik, gik Hjulene ved Siden af dem, og naar Keruberne løftede deres Vinger for at hæve sig op fra Jorden, vendte Hjulene sig ikke bort fra dem. Naar hine stod, stod de, og naar hine hævede sig, hævede de sig med dem; thi de levende Væseners Aand var i dem. Og Herrens Herlighed gik ud fra Husets Dørtærskel og stod over Keruberne. Og Keruberne løftede deres Vinger og hævede sig fra Jorden for mine Øjne, idet de gik ud, og Hjulene ved Siden af dem; og de blev staaende ved Indgangen til Herrens Hus's østre Port, og Israels Guds Herlighed var oven over dem. Det var de levende Væsener, jeg havde set under Israels Gud ved Floden Kebar, og jeg skønte, at det var Keruber. Fire Aasyn havde ethvert, og fire Vinger havde ethvert, og noget, som lignede Menneskehænder, var der under deres Vinger. Og hvad deres Aasyns Skikkelse angaar, saa var det de Aasyn, jeg havde set ved Floden Kebar, det var deres Udseende og dem selv; ethvert af dem gik lige frem. — Se Forklaringen til disse Vers i Kap. 1. »Ve dem, naar jeg viger fra dem.« — Hos 9, 12.